

La Pàtria

Bonaventura Carles Aribau

(I)

A Déu siau, turons, per sempre á Déu siau;
O serras desiguals, que allí en la patria mia
Dels nuvols é del cel de lluny vos distingia
Per lo repos etern, per lo color mes blau.

Adéu tú, vell Montseny, que dés ton alt palau,
Com guarda vigilant cubert de boyra é neu,
Guaytats per un forat la tomba del Jueu,
E al mitg del mar immens la mallorquina nau.

(II)

Jo ton superbe front coneixia llavors,
Com coneixer pogués lo front de mos parents;
Coneixia també lo só de los torrents
Com la veu de ma mare, ó de mon fill los plors.

Mes arrancat després per fals perseguidors
Ja no coneix ni sent com en millors vegadas:
Axi d'arbre migrat á terras apartadas
Son gust perden los fruits, é son perfum las flors.

(III)

¿ Qué val que m' haja tret una enganyosa sort
A veurer de mes prop las torres de Castella,
Si'l cant dels trovadors no sent la mia orella,
Ni desperta en mon pit un generos recort ?

En va á mon dols pais en ales jo'm trasport,
E veig del Llobregat la platja serpentina;
Que fora de cantar en llengua llemosina
No m' queda mes plaher, no tinch altre conort.

(IV)

Pláume encara parlar la llengua d' aquells sabis
Que ompliren l' univers de llurs costums é lleys,
La llengua d' aquells forts que acatáren los Reys,
Defenguéren llurs drets, venjáren llurs agravis.

Muyra, muyra l' ingrát que al sonar en sos llabis
Per estranya regió l' accent natiu, no plora;
Que al pensar en sos llars no s' consum ni s' anyora,
Ni cull del mur sabrat las liras dels seus avis.

(V)

En llemosí soná lo meu primer vagit,
Quant del mugró matern la dolça llet bebia;

En llemosí al Senyor pregaba cada dia,
E càntichs llemosins somiaba cada nit.

Si quant me trobo sol, parl ab mon esperit,
En llemosí li parl, que llengua altra no sent,
E ma boca llavors no sap mentir, ni ment,
Puix surten mas rahons del centre de mon pit.

(VI)

Ix, doncs, per a expressar l'afecte més sagrat
Que pugui l'home en cor gravar la mà del cel
Oh llengua a mos sentits més dolça que la mel,
Que em tornes les virtuts de ma innocent edat.

Ix, e crida pel món que mai mon cor ingrati
Cessarà de cantar de mon patró la glòria
E passe per ta veu son nom e sa memòria
Als propis, als estranys, a la posteritat.